

Békét kötöttem önmagammal

Részlet

Foky István

Valaki azt mondta, hogy megbocsátanak
mindent az emberek, és
a szeretet vacak rongy,
árulkodása világtalannak a fényre
meddő asszonyok forróvérű gyerekekre.
Pedig mennyi hitszegés kerül
az emberek feléd nyújtott markába.
Én nem érzem magam világtalannak,
sem gyermektelennek.
Csak látom, hogy a vizek ingeink
szennyét mégis elviszik, ahogy
lelógó mellükkel dörzsölik az olajos,
megunt hétköznapiakat.
A földek estelenként beballagnak a
férfiakkal, és
a csatakos lábbeliek,
ezek a számunkra élettelen élő bőrformák,
nyitott szájjal sóhajtanak alattunk, ha
álmot vet fölénk a halász, aki
kievezett törvényt ülni nehéz vizekre.
Ne csendesedj le!
Ne csendesedj le, álmaim csörgő koszorúja, mert
a mi utcánk mindig szomorú volt, és
ez az utca most dalol a Nap szavaival,
az érző emberek tekintetével és
a virágok illatával, mit
élvezünk minden tavasszal, ha szemünkben

felfénylik a bizakodás
az új megvalósulásokban.
A hideg tetemeket pedig, ezeket
a befalazott gondokat, vigyétek szépen
elásni, hiszen
mindig volt, aki kereste a szomorúságot, de
még több, kinek eszébe juttatja az elsüllyedt hajó
az elérhetetlen aranyat, mit
ha jó helyen tud, övé a bizalom.

*
Tegnap álmomban nagy halakkal harcoltam.
Valaki azt mondta, hogy ez betegséget jelent.
Így a babona is meglátogatott,
és eltátotta szörnyű, nagy állkapcsait, hogy
szájüregéből öldöklő fogak villanjanak elő.
Homlokán kidagadt egy ér,
ez a kiapadni készülő, vén folyam, melyen
korhadt bárkák ezrein
eltévelygtek ismeretlen barátaink, hogy
többé hírt se halljunk felőlük.
Ekkor békét kötöttem önmagammal.
Nem ismerem többé a vigyázzaállást,
a színtelen arcok vívódását
csillogó hajnalokért, mikor a Nap,
ez a büszke, fénytollakkal teletüzdelt madara
az életnek, feltűnik mesteri szimbólumként
a békétlenek előtt.
Leültem a ház elé egy akáctuskóra, és
végérvényesen elhítettem önmagammal, hogy
a laponon, ahol kismalacok túrják
gyermekeink csillagvárát —
az a sok csalán nem mind hangyasavba mártott
átkozója a csodás természetnek.
Így ért kezemhez a hajnal,
melyen anyám simogatása olyan éktelenül fáj,
mintha az utolsó teknőcske lisztből dagasztaná
maroknyi kenyérrevalót árvo gyermekeknek.
Békét kötöttem önmagammal, Barátom!
Szóltanul, esdeklőn, kicsit bénán, de
mégis fürge indulattal, ha kell.
És a messzeségből, ahol a jószágot sejtem, valaki
keblére húzott szeretettel. Ezért kötöttem békét
önmagammal, hiszen az ember
mindig önmagával kezd a napot.

